

Bosc del Turó de les Tres Creus

Montmeló

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Turó de les Tres Creus

Coordenades:

Latitud: 41.551803775305
Longitud: 2.2562098503113
UTM Est (X): 437971
UTM Nord (Y): 4600282

Classificació

Número de fitxa: 08135 - 59
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Autoria de l'element: Desconeguda
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Tipus de protecció: Arbre o arbreda d'interès
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Montmeló (10.2 Catàleg d'àrees i elements naturals de valor ambiental).
Data aprovació: dj., 08/03/2012 - 12:00
Accés: Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament de Montmeló (Plaça de la Vila, núm. 1; 08160 - Montmeló)

Fitxes associades:

[Turons de les Tres Creus](#)

[Pous del Duc o de la Casa Gran](#)

Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 16/01/2024 - 17:02

Descripció

El bosc del turó de les Tres Creus (150,2 m d'alçada), està situat al sud de la població de Montmeló. Limita per l'est i sud-est amb el municipi de Montornès del Vallès, amb qui comparteix el que podem anomenar una illa biogeogràfica conformada per dos altres turons: el de Can Tacó (anomenat també d'en Roina, de 119,7 m d'alçada) i el del Raiguer (153 m d'alçada).

Aquest mont-illa de turons molt suaus envoltada per una zona fortament antropitzada, troba el seu límit, al nord, amb el Ferrocarril de Barcelona a Granollers; a l'oest amb el riu Congost; al sud i a l'est, amb el polígon industrial de Riera Marsà, nombrosos equipaments esportius i educatius de Montornès del Vallès i amb el riu Mogent.

El vessant nord-oest del turó de Can Tacó està poblat per un important alzinar amb roureda que es va estenent en direcció nord cap els vessants oest i nord del turó de les Tres Creus. En aquest indret el bosc presenta una riquesa biològica destacable. Hi abunden les enfiladisses com l'aríjfol i l'esbarzer. L'impacte de l'activitat humana, en els indrets més assolellats i de més fàcil accés, en canvi, han fet que l'alzinar d'aquest sector es caracteritzi per la regeneració per rebrotada de les soques tallades. A banda, els incendis que hagi pogut patir, fan que l'alzinar es reconstitueixi de manera natural i per això l'acabem trobant barrejat amb ginestes, estepes o al dessota alguns pins probablement plantats per l'home després de l'abandonament de les vinyes. Al vessant més ombrívol del Turó de les Tres Creus hi ha, sobretot, roure martinenc, de fulla petita i vora ondulada i en els marges molsa i galzeran.

Al capdamunt del turó de les Tres Creus, hi ha un punt geodèsic i una àrea de descans amb un banc, tanques que protecció de fusta i el suport per un mapa de localització dels turons. Aquest indret és potser el més erosionat actualment, amb presència de ginestes, argelaga i aladern i un pi, al mig del camí, que ha esdevingut emblemàtic perquè es veu des de molt lluny i ajuda a identificar el turó. A banda i banda del camí i sobretot en els indrets de soleia, destaca el garric, el bruc, el romaní, l'esparreguera, l'aladern i els fanals.

Observacions:

En el turó de Can Tacó o d'en Roina, el més petit dels tres turons que donen nom a la muntanya de les Tres Creus té, a tocar del camí que mena al turó de les Tres Creus, una petita clariana on hi ha una aula a l'aire lliure envoltada per alzines destinada a realitzar activitats escolars relacionades amb el medi natural.

Història

Durant les dècades dels anys 1960 i 1970 les poblacions del Vallès, experimentaren un creixement urbà i industrial que comportaren una pèrdua molt important a nivell del sòl agrícola i forestal, afectant principalment la plana al·luvial més fèrtil dels rius Mogent i Congost. Els turons de les Tres Creus se salvaren d'aquest procés destructiu, tot i que no quedaren exempts de la degradació mediambiental. Patiren doncs reiterats incendis forestals, instal·lació de línies elèctriques i altres infraestructures públiques desencadenant irremeiablement una reducció i/o una pèrdua de la coberta vegetal que estava formada per roureda i alzinar.

En el marc de posar en valor el jaciment romà de Can Tacó –Turó d'en Roina, conegut també com *Mons Observans*, es projectaren diverses actuacions destinades a la restauració paisatgística. Es prioritzaren les

plantacions d'espècimens arboris i arbustius autòctons en les zones més afectades per la pèrdua de coberta vegetal i es dissenyaren nous senders per tal de regular l'accés i minimitzar l'impacte antròpic.

L'any 2007, en el jaciment s'hi instal·là una tanca cinegètica que facilita el pas de la fauna silvestre i l'estiu del 2013 s'observà la presència de la cuca de llum, una espècie molt sensible als herbicides.

Hi ha varis indrets on hi ha restes d'explotacions d'antigues pedreres i a l'oest del turó, al sector més proper al riu Congost, es preserven les restes de dos pous de glaç.

Bibliografia

ALBEROLA, Ginés (1892). *Mitologia vegetal. Leyendas de las plantas*. Madrid. Tipografia de Manuel Ginés Hernández. Impresor de la Casa Real. Facsímil.

MASCLANS, FRANCESC (1999). *Guia per a conèixer els arbres*, actualitzada per Oriol de Bolós - Flor del Vent Edicions.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Dins de la *2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars*. Alcalà de Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1985). *Los árboles*. Barcelona: Editorial Blume.

